

PRENUMERATA

kwartalna:

w kraju 15 złotych;
za granicą 20 złotych;

Numer pojedynczy
20 groszy.

Konto pocztowe czekowe
Nr. 730.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA:

Cena za wiersz 1 m/m. szpalty redakcyjnej po tekście 60 groszy.
Cena za wiersz 1 m/m. szpalty ogłoszeniowej 55 gr.

Tabelaryczne i cyfrowe 90 gr.
Ogłoszenia o zagubionych dokumentach 17 groszy za wyraz.
Każde ogłoszenie najmniej 1 złoty.

Za terminowy druk ogłoszeń Wydawnictwo nie odpowiada. Osobom i firmom prywatnym kredytu na ogłoszenia i prenumeratę Wydawnictwo nie udziela.

Dyrekcja Wydawnictwa: Miodowa Nr. 22. Dyrektor przyjmuje od 12 — 2 pp. Dyrekcja otwarta od 9 — 3 pp. Tel. działu red. 644-05. Tel. działu handlowego 644—50. Tel. prenumeraty i rachuby 644-42. Tel. eksp. 625-28. Kasa czynna od g. 8 i poł r. do 1 pp., w soboty do godz. 12.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 171. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 172. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 173. Instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1931 r. w sprawie komisji lekarskich dla funkcjonariuszów państwowych.

Ruch służbowy w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—:o:—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—o—

171.

ZARZĄDZENIE

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 458) nadają

po raz pierwszy

ZŁOTY KRZYŻ ZASŁUGI

p.p.: kapitanowi pilotowi Stanisławowi Jakóbowi Skarzyńskiemu, oraz porucznikowi obserwatorowi Andrzejowi Markiewiczowi, za zasługi na polu propagandy i sportu lotniczego.

Warszawa, dnia 19 maja 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów:

(—) W. Sławek.

172.

ZARZĄDZENIE

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 458) nadają

po raz pierwszy

ZŁOTY KRZYŻ ZASŁUGI

p.p.: Jerzemu Brusendorffowi, sędziemu handlowemu w Warszawie, — Władysławowi Gostyńskiemu, przemysłowcowi w Warszawie, — Julianowi Hennebergowi, przemysłowcowi w Warszawie, — Stanisławowi Wierzbickiemu, dyrektorowi Towarzystwa Przemysłu Metalowego K. Rudzki i S-ka w Warszawie, — Gustawowi Wojciechowskiemu, właścicielowi fabryki armatury i odlewni metali w Warszawie, — inż. Stefanowi Zielińskiemu, przemysłowcowi w Warszawie, wszystkim za zasługi na polu organizacji przemysłu.

Warszawa, dnia 19 maja 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów:

(—) W. Sławek.

—:o:—

173.

INSTRUKCJA

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 12 maja 1931 r.

w sprawie komisji lekarskich dla funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie § 7 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o ustanowieniu komisji lekarskich dla funkcjonariuszów państwowych oraz wojskowo - lekarskich dla zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302) zarządzam, co następuje:

Właściwość komisji.

§ 1. Badanie funkcjonariusza zasadniczo odbywa się w komisji lekarskiej przy tym urzędzie wojewódzkim, na terenie którego pełni on służbę. Badanie funkcjonariusza w stanie spoczynku odbywa się w komisji właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania.

Terminy urzędowania komisji.

§ 2. Komisje lekarskie przy urzędach wojewódzkich (Komisarzacie Rządu m. st. Warszawy) urzędują w terminach, wyznaczonych przez wojewodę (Komisarza Rządu), zaś komisje lekarskie przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — w terminach wyznaczonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Dokumenty podlegających badaniu w komisjach lekarskich.

§ 3. Komisje lekarskie otrzymują od władz zarządzających przeprowadzenie badania wyjaśnienie, w jakim celu ma być przeprowadzone badanie, tudzież czy, oprócz niezdolności do służby, ma być przeprowadzone również ustalenie stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej i ewentualnie inne okoliczności, mające w myśl ustawy o uposażeniu emerytalnym znaczenie przy ustalaniu praw emerytalnych; a ponadto otrzymują:

- a) kartę ewidencyjną badanego;
- b) umotywowaną opinię właściwego przełożonego o służbowej przydatności funkcjonariusza na zajmowanym stanowisku;
- c) spostrzeżenia co do uchybień od normalnego postępowania życiowego;
- d) opis warunków pracy badanego, mogących mieć wpływ na stan jego zdrowia;
- e) akta dochodzeń co do tych okoliczności, w których powstało cierpienie (kalectwo), wreszcie opinię właściwego przełożonego co do tychże okoliczności;
- f) wszelkie posiadane przez władzę zaświadczenia lekarzy urzędowych o przebytych przez funkcjonariusza chorobach, oraz
- g) świadectwa o stanie zdrowia funkcjonariusza przy przyjęciu na służbę.

Przygotowanie spraw dla komisji i warunków, niezbędnych dla pracy komisji.

§ 4. Całkowite przygotowanie spraw dla komisji, oraz wszystkiego tego, co komisji jest i może być potrzebne dla wykonywania przez nią obowiązków, należy do sekretarza komisji, wyznaczonego w tym celu przez Wojewodę (Komisarza Rządu), względnie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Personel pomocniczy dla komisji lekarskiej i odpowiednie pomieszczenie na czas urzędowania komisji, oraz potrzebne przyrządy, niezbędne do czynności komisji lekarskiej, przydziela władza, przy której urzęduje komisja (wykaz zał. Nr. 1).

Obowiązki przewodniczącego komisji lekarskiej.

§ 5. Przewodniczący komisji ustala kolejność badania przybyłych na komisję lekarską funkcjonariuszów, stwierdza ich tożsamość, kieruje tokiem badania w komisji, sprawdza zgodność po-

dawanych przez badanego okoliczności, dotyczących powstania i przebiegu cierpienia (kalectwa), z danymi, znajdującymi się w dokumentach, dołączonych do akt, i czuwa, by orzeczenie komisji było wystawione zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Badanie w komisjach lekarskich.

§ 6. Badanie funkcjonariusza w komisjach lekarskich przeprowadzają wszyscy wchodzący w skład komisji lekarze.

Przy badaniu należy zwracać uwagę przede wszystkim na objawy przedmiotowe cierpienia, a o ile objawy, stwierdzone przez lekarzy komisji, są niedostateczne dla rozpoznania cierpienia (kalectwa) i wydania orzeczenia, przewodniczący może skierować funkcjonariusza do lekarza specjalisty, względnie do specjalnego zakładu, wskazanych przez wojewodę (Komisarza Rządu), względnie, jeśli chodzi o Komisję przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Wynik uzyskanych badań komisja bierze pod rozważenie przy wystawianiu orzeczenia.

Orzeczenie lekarskie i sposób jego sporządzania.

§ 7. Orzeczenie lekarskie komisja wystawia według wzoru, podanego w załączniku Nr. 2 do niniejszej instrukcji.

Przy określaniu cierpienia oraz zdolności do służby państwowej komisje lekarskie posługują się „tabelą stanów chorobowych”, wydaną przez Ministra Spraw Wewnętrznych (okólnik Nr. 82 z dnia 15 maja 1931 r.).

W punkcie 1 orzeczenia należy wymienić wszystkie stany chorobowe, stwierdzone u badanego (podstawowe i inne) z oznaczeniem głównych objawów według określeń, podanych w poszczególnych paragrafach „tabeli”.

W punkcie 2 komisja orzeka o stanie zdolności badanego do służby państwowej według podanych we wzorze orzeczenia określeń:

a) określenie „zdolny do służby” stosuje się przy stwierdzeniu cierpienia, wymienionych w rubrykach: „kat. A” lub „kat. A¹” tabeli, o ile cierpienia z rubryki „kat. A¹”, w zależności od zajmowanego stanowiska (rodzaju służby), nie są przeszkodą do pełnienia służby;

b) określenie „niezdolny do służby na zajmowanym stanowisku” stosuje się przy stwierdzeniu cierpienia, wymienionych w rubryce „kat. A¹” tabeli, o ile dane cierpienia, w zależności od zajmowanego stanowiska (rodzaju pracy), są przeszkodą do pełnienia służby;

c) określenie „niezdolność do służby jest trwała” stosuje się przy stwierdzeniu cierpienia, wymienionych w rubryce „kat. B” tabeli, a nadto w poszczególnych przypadkach cierpienia wymienionych w rubryce „kat. A¹”, zależnie od rodzaju i nasilenia ich oraz stanu ogólnego badanego, o ile czynią go niezdolnym do służby na zajmowanym stanowisku;

d) określenie: „Niezdolność do służby jest czasowa na okres” stosuje się przy stwierdzeniu cierpienia, rokujących poprawę i niepodpadających pod „kat. B”.

Orzekając o zdolności względnie niezdolności do służby, należy odpowiednie określenie uzupełnić podaniem kategorii i paragrafów tabeli, wymienianych wszystkie stwierdzone u badanego cierpienia.

W punkcie 3 komisja wydaje swą opinię o czasie powstania cierpienia, o winie badanego w powstaniu cierpienia, oraz o związku przyczynowym cierpienia ze służbą państwową, na podstawie załączonych do aktów świadectw i dowodów.

W punkcie 4 komisja ustala wysokość ogólnego procentu utraty zdolności zarobkowej na podstawie „skali wysokości utraty zdolności do pracy zarobkowej”, podanej w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302). Podane